

■ Πλουσία ἡ ἔκχυσις τῶν θεομητορικῶν καὶ ἀγγελικῶν εὐλογιῶν

Ἐώρτασε μὲ ἰδιαίτερη λαμπρότητα τὸ Ἱερὸ Γυναικεῖο Κοινόβιο τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων

Τὴν 8.11.2007 ἑκ.ἡμ. ἐώρτασε ἡ Ἱερά ἡμῶν Μονὴ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, τὸ Γυναικεῖον Μετόχιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, τοῦ ὁποίου προΐσταται θεοφιλῶς ἡ Ὁσιωτάτη Καθηγουμένη Γερόντισσα Ταξιαρχία.

Στὴν καταनुκτικὴ πανηγυρικὴ Ἀγρυπνία, πρὸς τιμὴν τῶν Ἁγίων Προστάτων τῆς Μονῆς, προεξῆρχε ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ὠρεῶν κ. Κυπριανός, συνελειτούργησαν δὲ ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Ἀλανίας κ. Γεώργιος καὶ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, συμπαραστατούμενοι ἀπὸ τοὺς Ἀγιοκυπριανίτας Πατέρας Ἱερομ. Ἰλαρίωνα καὶ Ἱεροδ. Ἰωσήφ.

Κατὰ τὴν ὥρα τοῦ Κοινωνικοῦ, ὁ Θεοφ. Ὠρεῶν κ. Κυπριανὸς ἀπήλυθε εἰς τοὺς φιλο-Παρθένους καὶ φιλ-Ἀγγέλους πολυπληθεῖς πανηγυριστὰς *Πανηγυρικὸν ἐπὶ τῇ ἱερᾷ Συνάξει τῶν Τιμίων Ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων*, μὲ κύρια ἀναφορὰ στὴν *σωτηρία τοῦ Ἀοράτου Κόσμου*, τοὺς *Συμμάχους* μας καὶ τὸ *θεραπευμένο Θυμικόν*, ἐπιδαφιλεύων οὕτως εἰς τὰς ψυχὰς τὴν παραμυθητικὴ καὶ ἐνισχυτικὴ χάριν Αὐτῶν, ὡς καὶ τὴν Μητρικὴ ἐπισκίασι τῆς Κυρίας τῶν Ἀγγέλων.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς πρώτης αὐτῆς λειτουργικῆς καὶ ποιμαν-
τικῆς ἐπισκέψεώς του, ὡς Ἀναπληρωτοῦ τοῦ πολυσεβάστου
Γέροντος καὶ Κτήτορος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἡμῶν κ. Κυπριανοῦ,
ὁ Θεοφιλέστατος προσέφερε εἰς τὴν ἐορτάζουσα Ἀδελφότητα,
ἐν πολλῇ κατανύξει καὶ πνευματικῇ εὐφροσύνῃ, μίαν ἐξαιρετικὴν
θεομητορικὴν εὐλογία, ἥτοι τὴν 20χρονη πνευματικὴ του
θυγατέρα Ξένη Ἀν. Πιέτρη, ἔρωτι θείῳ φλεγομένην γιὰ τὴν
Μοναχικὴν Πολιτείαν, ἐτέλεσε δὲ τέλος, σὲ ἀναστάσιμη ὄντως
ἀτμόσφαιρα, Τρισάγιον εἰς τὸ ἱερὸ Μνῆμα τῆς ἀειμνήστου
Μητρός, Γεροντίσσης, πρώτης Καθηγουμένης καὶ συν-
Κτητορίσσης τῆς Μονῆς Γεροντίσσης Κυπριανῆς († 2000).

* * *

Ἦταν ὄντως μία ἱστορικὴ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποία ἐξεχύθησαν
στὸ εὐλογημένο Κοινόβιό μας πλούσιες οἱ θεομητορικὲς καὶ
ἀγγελικὲς εὐλογίαι, δι' εὐχῶν τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ
Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ.

• Σημειωτέον, ὅτι ἡ εἰδικὴ ἀρχιερατικὴ *Θεία Λειτουργία*, ὁ
Πανηγυρικὸς τῆς ἡμέρας, ἡ *Ἀφιέρωσις* τῆς Ξ.Π. καὶ ἡ ἔναρξις
τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας τῶν εἰδικῶν «*Ἀγγελικῶν Συν-
άξεων*» ἐγκαινίασαν πανηγυρικὰ τὴν εἰδικὴν σχέσιν τῆς Ἱερᾶς
Μονῆς μὲ τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπο Ὠρεῶν κ. Κυπριανό, ὁ ὁποῖος
–κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
μας– ἀνέλαβε ἐπισήμως πλέον τὴν πνευματικὴν εὐθύνη καὶ
καθοδήγησι τῆς Ἀδελφότητος
τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων.

† Ἀδελφὴ Σεραφεῖμα Μοναχὴ
Ἀγιοαγγελίτισσα

Λόγος Γ'

Πανηγυρικὸς ἐπὶ τῇ ἱερᾷ Συνάξει τῶν Τιμίων Ἐπουρανίων Ἀσωμάτων Δυνάμεων

Ἡ σωτηρία τοῦ Ἀοράτου Κόσμου, οἱ Σύμμαχοί μας
καὶ τὸ θεραπευμένο Θυμικὸν

Σεβασμιώτατε καὶ Θεοφιλέστατε, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ συλλειτουργοί μου, Ἐπίσκοπε Ἀλανίας κύριε Γεώργιε καὶ Ἐπίσκοπε Μεθώνης κύριε Ἀμβρόσιε· Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες· Ὁσιωτάτη Καθηγουμένη καὶ Σεβαστὴ Γερόντισσα Ταξιαρχία· ἱερὰ Παρεμβολὴ τῶν Μοναζουσῶν τῆς Θεοσκεπάστου Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων· φιλόχριστε ὁμήγυρις τῶν εὐλαβῶν Πανηγυριστῶν

Τὸ Φῶς καὶ ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Παραμυθία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶθε νὰ εἶναι πάντοτε μαζί μας, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ἀχράντου Θεοτόκου καὶ τῶν φωτοειδῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων, ὧν καὶ τὴν ἱερὰν Σύναξιν ἐπιτελοῦμεν.

• Σᾶς μεταφέρω τὶς ἐγκάρδιες πατρικὲς εὐχὲς τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος, Μητροπολίτου καὶ Πατρὸς ἡμῶν Κυπριανοῦ, στὶς ὁποῖες στηρίζομαι τὴν στιγμή αὐτή, προκειμένου νὰ ἀρθρώσω ἐν ταπεινώσει λόγον οἰκοδομῆς καὶ παρακλήσεως.

* * *

Χαίρει σήμερα, ἀδελφοί μου, χαίρει χαρὰν μεγάλην καὶ ἀσύγκριτον ἡ Οὐράνια Ἄνασσα, Αὐτὴ πού εἶναι «τὸ τῶν Ἀγγέλων πολυθρύλητον Θαῦμα»!... Ναί, χαίρει καὶ εὐφραίνεται Αὐτή, ἡ Ὅποια εἶναι μέγας θρύλος καὶ ἀντικείμενο ἀπείρου θαυμασμοῦ γιὰ τοὺς Ἀγγέλους.

Γιατί ὁμως ἀγαλλιᾶται ἀγαλλιᾶσει ἀσυγκρίτῳ ἡ ἀπείρανδρος Κόρη εἰδικὰ σήμερα; Μήπως ἀκούει ρήματα ἄρρητα ἐνὸς νέου Ἀρχαγγελικοῦ Ἀσπασμοῦ;

Ἄλλ' «ὦ Πανύμνητε Μητέρα, ἡ τεκοῦσα τῶν πάντων Ἁγίων Ἁγιώτατον Λόγον»²!... σήμερα «πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί»³, συναγμένες γύρω ἀπὸ τὸν χρυσοπλοκώτατον Θρόνον Σου ἀναβοοῦν μεγάλη τῆ φωνῆ καὶ ἀσιγήτοις στόμασι τοῦ ἐνὸς καὶ μοναδικοῦ Εὐαγγελισμοῦ Σου τὰ ρήματα:

«Χαῖρε, Κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ! Εὐλογημένη Σὺ ἐν γυναιξί»⁴... καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας Σου, ὅτι Σωτῆρα ἔτεκες τοῦ σύμπαντος κόσμου!

Πανηγυρίζει ὁ Οὐρανὸς πανηγύρει μεγάλη καὶ δεδοξασμένη, διότι ὁ πανένδοξος καὶ ὑπερφυσικὸς τόκος Σου εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα καὶ τὴν «σωτηρίαν τοῦ ἀοράτου κόσμου»⁵.

Καὶ τί σημαίνει, ἀδελφοί μου, αὐτὴ ἡ «σωτηρία»; Ἀπὸ τί ἐσώθη ὁ «ἀόρατος κόσμος»;

Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, διδάσκουν οἱ θεόπνευστοι Πατέρες,

«δυσκίνητοι ὄντες πρότερον εἰς τὸ κακόν, ἀλλ' οὐκ ἀκίνητοι, οὐ φύσει, ἀλλὰ χάριτι ἔλαβον (ὡς) σωτηρίαν τὴν ἀτρεψίαν, μηκέτι φοβούμενοι τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴν καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἀπώλειαν»⁵.

Εἶχαν πράγματι, ναὶ εἶχαν ἀνάγκη καὶ οἱ Ἀγγελικὲς Δυνάμεις «σωτηρίας», δηλαδὴ τῆς «ἀτρεψίας», ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς Αὐτὰς διὰ τῆς Ἐνσάρκου Οἰκονομίας: «ἐν αὐτῷ τῷ Χριστῷ», λέγει ὁ θεοκῆρυξ Παῦλος, «ἀνεκεφαλαιώθησαν τὰ πάντα, τὰ ἐπὶ τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς»⁶.

Ἄπασα ἡ Κτίσις, ὁρατὴ καὶ ἀόρατος, ἔλαβε τὴν ὑπαρξί, ἦλθε εἰς τὸ εἶναι, γιὰ τὸν Θεάνθρωπο, «δι' Ὅν τὰ πάντα καὶ δι' Οὗ τὰ πάντα»⁷. τὰ πάντα, λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, «καὶ τὰ ὑπερκόσμια πάντα, αἱ Ἀγγελικαὶ φύσεις τε καὶ τάξεις» ἐπλάσθησαν γιὰ νὰ διακονήσουν τὴν θεανδρικήν Οἰκονομίαν «ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους»⁸.

Δικαίως λοιπὸν σήμερα ὁ Οὐράνιος Κόσμος, ἐπὶ τῆ ἱερᾷ Συνάξει Αὐτοῦ, θαυμάζει καὶ μεγαλύνει καὶ ὑπερυψώνει τὴν Ὑπερένδοξον Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ ψάλλει ἀκαταπαύστως τὸ «Χαῖρε Κεχαριτωμένη!».

Καὶ δικαίως ἐπίσης χαίρει «χαρᾷ ἀνεκκλαλήτῳ καὶ δεδοξασμένῳ»⁹ ἡ ἀπειρόγραμος Νύμφη, διότι ὅσον Αὐτὴ ἀγαπᾶται καὶ δοξάζεται, τόσον καὶ ἀνταποδίδει ἀγάπην καὶ δόξαν.

ὦ Θεόνυμφε Δέσποινά μας!... Πῶς νὰ παύση κανεὶς, ὅταν ἀρχίσῃ νὰ συλλογίζεται καὶ νὰ ὀμιλῇ γιὰ τὰ ἀνεκκλάλητα μεγαλεῖα Σου;!...

«Σὺ μόνη, Παρθένε, εἶσαι μεθόριον μεταξὺ τοῦ Κτίστου καὶ τῶν κτισμάτων... Σὺ λαμβάνεις τὸ πλήρωμα ὄλων τῶν τοῦ Θεοῦ χαρίτων καὶ οὕτω διαμοιράζεις αὐτὰς καὶ εἰς Ἀγγέλους καὶ εἰς ἀνθρώπους, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς καθαρότητος καὶ τῆς πρὸς Σὲ αὐτῶν ἀγάπης... Ὅθεν ὅσον περισσότερο χαίρουν καὶ ἀγάλλονται νὰ Σὲ δοξάζουν, τόσον περισσοτέρας λαμβάνουσι καὶ τὰς ἐκ Θεοῦ διὰ Σοῦ εἰς αὐτοὺς ἐκδεδομένας ἐλλάμψεις... Καὶ ὅσα περισσοτέραν ἀγάπην ἔχουσιν εἰς Σέ, τόσον καὶ περισσοτέρας μετέχουσι παρὰ τοῦ Θεοῦ χάριτας»¹⁰.

* * *

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί μου πανηγυρισταί, φιλο-Πάρθενοι καὶ φιλο-Ἄγγελοι

Θὰ Σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μεταφερθοῦμε τώρα νοερῶς στὴν εὐλογημένη Ἔρημο τῆς Αἰγύπτου, τότε ποὺ αὐτὴ ἀρδευόταν ἀπὸ τοὺς θεοφιλεῖς ἰδρωῖτες καὶ τὰ χαριτωμένα δάκρυα τῶν Ἁγίων Ἀββάδων καὶ τῶν Ἁγίων Ἀμμάδων.

«Πολεμήθηκε κάποτε ὁ Ἀββᾶς Μωϋσῆς ἀπὸ μεγάλο σαρκικὸ πόλεμο καὶ ἐπειδὴ δὲν ἄντεχε νὰ καθίσῃ στὸ Κελλί του, πῆγε στὸν Ἀββᾶ Ἰσίδωρο καὶ τὸν ἐνημέρωσε. Ὁ ἅγιος Γέροντας, ἀφοῦ τὸν ἄκουσε, τὸν ἐσυμβούλευε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Κελλί του. Αὐτὸς ὅμως δὲν δέχθηκε, λέγοντας: “Δὲν ἔχω τὴν δύναμι, Ἀββᾶ”.

Τότε, ὁ Ἀββᾶς Ἰσίδωρος παίρνει μαζί του τὸν Ἀββᾶ Μωϋσῆ, τὸν ἀνεβάζει στὸ δῶμα καὶ τὸν προτρέπει: “Πρόσεξε στὰ δυτικά!”. Ὁ Μωϋσῆς στράφηκε καὶ εἶδε πλήθη δαιμόνων, οἱ ὅποιοι ἦσαν ξεσηκωμένοι καὶ ἔκαναν θόρυβο γιὰ πόλεμο.

Κατόπιν, τὸν προτρέπει ὁ Ἀββᾶς Ἰσίδωρος πάλι: “Κοίταξε τώρα πρὸς τὴν ἀνατολή!”. Πράγματι, ὁ Μωϋσῆς πρόσεξε στὰ ἀνατολικά καὶ εἶδε ἀναρίθμητα πλήθη ἐνδόξων Ἁγίων Ἀγγέλων!...

Καὶ τοῦ εἶπε ὁ Ἀββᾶς Ἰσίδωρος: “Ἴδού, αὐτοὶ εἶναι ποὺ ὁ Κύριος τοὺς στέλνει γιὰ βοήθεια σὲ ὄσους ἀγωνίζονται γιὰ τὸν ἀγιασμό τους. Οἱ ἄλλοι στὰ δυτικὰ εἶναι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι τοὺς πολεμοῦν. Λοιπὸν, ὅπως βλέπεις, εἶναι περισσότεροι οἱ σύμμαχοί μας”.

Ἔτσι, ὁ Ἀββᾶς Μωϋσῆς ἠρέμησε, εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ γιὰ τὴν πληροφορία αὐτή, ἔλαβε θάρρος καὶ ἐπέστρεψε στὸ Κελλί του»¹¹.

* * *

Αγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

Ἄς ἀναθαρρήσωμε, ὅσοι ἀκούσαμε τὴν τόσο ἐνισχυτικὴ καὶ παραμυθητικὴ αὐτὴν ἀποκάλυψη!...

Στὴν πορεία μας γιὰ τὴν θέωσι, δὲν εἴμεθα μόνοι· ἔχομε *Συμμάχους!* Ἄς κοιτάξωμε ὄχι μόνον ἀνατολικά, ἀλλὰ παντοῦ γύρω μας!

Αὐτὴ ἡ Δέσποινά μας, ἡ Κυρία τῶν Ἀγγέλων, προηγεῖται ὡς Ὁδηγήτρια καὶ Ὑπέροχος Στρατηγός!... Μᾶς περιβάλλουν πανταχόθεν οἱ Οὐράνιες Δυνάμεις!... Μᾶς σκέπει καὶ ἐνδυναμώνει ἡ ἀήττητος καὶ ἀκατάλυτος καὶ θεία δύναμις τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ!... Μᾶς ἐμπνέουν καὶ ἀνδρίζουν οἱ μεγάλοι καὶ στοργικοὶ Ἀδελφοὶ μας, οἱ ἀπ’ αἰῶνος Ἅγιοι!...

Ἄν εἴμεθα ὀλιγόψυχοι, μεμψίμοιροι, θλιμμένοι καὶ εὐάλωτοι στὶς ἐπιθέσεις τῶν πονηρῶν πνευμάτων καὶ τὶς ἐπαναστάσεις τῶν παθῶν μας, τοῦτο ὀφείλεται στὸ ἄγχος τῆς ὀλιγοπιστίας μας.

Ἐνῶ ὁμολογοῦμε, ὅτι πιστεύομε στὸν Θεό, ὅμως δὲν ἐμπιστευόμεθα πλήρως καὶ ὀλοκληρωτικῶς τὴν ὑπαρξί μας στὴν ἀγαθοποιὸ Πρόνοιά Του, διὰ μέσου τῶν ἱερῶν *Συμμάχων* μας.

Εἶναι εὐκαιρία, εἶναι πλέον καιρὸς, νὰ κατανοήσωμε τὴν θεμελιώδη καὶ κεντρικὴ σημασία, τὴν ὁποῖαν ἔχει στὸν πνευματικὸ μας ἀγῶνα ἡ περιεκτικὴ ἀρετὴ τῆς *Ἀνδρείας*, δηλαδὴ τῆς μεγαλοψυχίας καὶ γενναιοψυχίας.

Ἡ μεγάλῃ καὶ σωτήρια αὐτὴ ἀρετὴ τῆς *Ἀνδρείας* συμβολίζεται με τὸν Λέοντα, τὸν βασιλέα αὐτὸν τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, διότι καὶ ἡμεῖς ὡς *λέοντες* πρέπει νὰ ἀγωνιζώμεθα καὶ *λεόντειο*

φρόνημα νὰ ἔχωμε· νὰ μὴν εὐρισκώμεθα σὲ συνεχῆ *ἄμυνα*, *δειλιῶντες*, *κακομοίρηδες*, *κατσούφηδες*, *γκρινιάρηδες*, *μελαγχολικοί*, *σκοτεινοὶ* καὶ *ἀπαρακλήτοι*... Ἀλλά, ἀντεπιτιθέμενοι, ἀνδρεῖοι, γενναϊόψυχοι, φωτεινοί, χαρούμενοι, ἐλπιδοφόροι, εἰρηνοφόροι, χριστοφόροι, Μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως.

Ἄς μὴ λησμονοῦμε ποτέ, ὅτι τὸ *θυμικὸν μέρος* τῆς ψυχῆς μας λειτουργεῖ γνήσια καὶ εἶναι θεραπευμένο, ὅταν κυριαρχοῦν σὲ αὐτὸ δύο κορυφαῖα αἰσθήματα:

α. ἡ Ἀγάπη, ἡ εὐσπλαγχνία, ἡ συγχωρητικότητα καὶ ἡ συμπάθεια πρὸς ὅλη τὴν λογικὴ καὶ ἄλογη κτίσι· καὶ

β. ἡ Ἀνδρεία, ἡ ὑπομονή, ἡ μακροθυμία καὶ ἡ γενναϊότης ἔναντι ὅσων λυπηρῶν καὶ δυσαρέστων ἐπιστρέπει ἡ θεραπευτικὴ Πρόνοια τοῦ Σωτῆρος μας γιὰ τὴν *κάθαρσι*, τὸν *φωτισμὸ* καὶ τὴν *θέωσί* μας.

Ἀπαιτεῖται προσοχὴ καὶ ἐγρήγορσις: οὔτε ἡ Ἀγάπη νὰ ἐκφυλίζεται σὲ ἕναν φθοροποιὸ καὶ ἐπικίνδυνο συναισθηματισμὸ οὔτε ἡ Ἀνδρεία νὰ ὀδηγῆ στὴν σκληροκαρδία καὶ ἀσυμπάθεια.

Ἄς ἀνανεώνωμε, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῶ ἀδελφοί μου, ἅς ἀνακαινίζωμε τὸν πνευματικὸ ζῆλο μας συνεχῶς, ἀντλοῦντες τὴν Χάρι τοῦ Παρακλήτου ἀπὸ τὴν προσευχή, τὴν λατρεία καὶ τὴν Θεῖα Κοινωνία.

Ἄς ἀνακτοῦμε τὸ θάρρος, τὴν ἐλπίδα, τὴν αἰσιοδοξία μας, ἐνθυμούμενοι συνεχῶς ὅτι οἱ *Σύμμαχοί* μας εἶναι *ἐδῶ!*...

Ἄς πορευώμεθα ἐν μέσῳ τοῦ θλιμμένου καὶ ἀπελπισμένου κόσμου, δίδοντες Μαρτυρίαν Ἀναστάσεως, Μαρτυρίαν Φωτός, Μαρτυρίαν Ἐλπίδος, Μαρτυρίαν Εὐωδίας Χριστοῦ· γενναῖοι καὶ εὐσπλαγχοι, ἀνδρεῖοι καὶ ἐπιεικεῖς, πολεμιστὲς ἀκατάβλητοι καὶ ἀδελφοὶ στοργικοί, εἰρηνικοὶ καὶ εἰρηνοποιοί·

πρεσβεῖαις τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ προστασίαις τῶν Ἐπουρανίων Δυνάμεων·

εἰς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ χορηγοῦ πάσης δυνάμεως καὶ παρακλήσεως.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Γυναικεῖα Μονῇ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων
τῇ 8ῃ Νοεμβρίου 2007φ, ἐκ. ἡμ.

† Σύναξις τῶν Ἐπουρανίων Ἀσωμάτων Δυνάμεων

Ὁ ἐλάχιστος Ἐπίσκοπος

† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανός, Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος

1. Χαιρετισμῶν Θεοτόκου, *Οἶκος Γ*.
2. Χαιρετισμῶν Θεοτόκου, *Οἶκος Ω*.
3. Παρακλήσεως Θεοτόκου, *Μεγαλυνάριον*.
4. Λουκ. α΄ 28.
5. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἑορτοδρόμιον, σελ. 422, ὑποσημ. 1, Ἐν Βενετία 1836.
6. Πρβλ. Ἐφес. α΄ 10.
7. Ἑβρ. β΄ 10.
8. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 167· Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ὁμιλία Ξ', «ῥηθείσα ἐν τῇ ἀγίᾳ Ἑορτῇ τῶν Φώτων», Ἔργα, Ε.Π.Ε. τ. 11, σελ. 532-535, Θεσσαλονίκη 1986.
9. Πρβλ. Α΄ Πέτρ. α΄ 8.
10. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 661.
11. Τὸ Γεροντικόν, σελ. 71α-72α, *Τοῦ Ἀββᾶ Μωϋσέως, α΄*, ἐκδ. «ΑΣΤΗΡ», Ἀθῆναι 1961· Τὸ Μέγα Γεροντικόν, Θεματικὴ Συλλογὴ, τ. Δ΄, σελ. 336 -339, *Κεφάλαιον ΙΗ΄, § 25*, ἐκδ. Γυναικείου Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Γενεσίου τῆς Θεοτόκου, Πανόραμα Θεσσαλονίκης 1999.